

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO. QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 22

Thời gian gần đây tôi “mệt” với quý cô... gái, tuy được họ thương nhưng tôi không dám dùng từ ngữ “đeo đuổi”, sợ mất đi lòng kính trọng họ mà mẹ tôi thường căn dặn, vì họ là con người, lại đến tuổi thanh xuân, hướng về đàn ông là chuyện rất tự nhiên, hướng về những ông thầy giúp xứ “nai tơ ngơ ngác” càng là chuyện tự nhiên biết bao! Tôi không biết gọi tên gì cho những chuyện như thế xảy ra trong đời một thanh niên đi tu như tôi, thôi tôi gọi là “tình sử” giống như “Tình sử A Nàng”, tên một ca khúc thuở trước năm 1975 ở Sài Gòn... cho có tính mỉa mai. Ba “tình sử” đậm nét nhất đến với tôi lúc này, đó là:

Tình sử một nữ tu trẻ đang phục vụ giáo xứ Cao Đăng. Vì trẻ nhất trong cộng đoàn các nữ tu đang ở đó, nên giáo dân gọi vị nữ tu này là “dì út”. Sơ “dì út” không đẹp nhưng mặn mòi, nhìn vào sơ, người ta có cảm tưởng sơ đang ngùn ngụt sức sống bởi người thì tròn lẳn và cái ức (1) thì vung đầy. Biết sơ yêu tôi nhờ ba dấu hiệu. Một là có một sơ trọng tuổi trong cùng cộng đoàn cảnh báo tôi rằng, trong giấc ngủ “dì út” thường hay mơ (2), đặc biệt gần đây khi mơ thường lớn tiếng gọi tên tôi rồi cười khanh khách. Hai là “dì út” thường nhờ các học trò nhỏ thuộc lớp Một hay lớp Hai gửi cho tôi những mảnh giấy nho nhỏ xinh xinh, trong đó khi thì dặn dò, nhắn gửi, khi thì một câu thơ mùi mẫn và đẹp cỡ như thơ của thi sĩ Xuân Diệu, thi sĩ Nguyễn Bính; khi khác lại chép một câu ca từ diễm lệ trong nhạc Trịnh Công Sơn, nhạc Ngô Thụy Miên, Lê Uyên Phương... thịnh hành lúc bấy giờ; có lắm khi gửi tôi hai trái ổi hoặc hai trái mận, có khi hai cái bánh hay hai viên kẹo v.v... buộc tôi phải hiểu “dì út” rất mực thương yêu và chăm sóc tôi, Ba là “dì út” gặp dịp tiện thì cầm giữ tôi lại để nói chuyện không ngớt với gương mặt ửng hồng rất khác biệt. Sau này tôi mới biết chuyện “dì út” đem lòng thương tôi đã đến tai bề trên dòng ở trung ương, bề trên sai một nữ tu lớn tuổi đích thân đến điều tra, nhưng khi thấy tôi đi dâng thánh giá lúc hai giờ trưa mỗi ngày một mình trong nhà thờ, vị nữ tu ấy đón gặp tôi, giả vờ hỏi han một số chuyện băng quơ để dò la ý tứ. Nói thật bụng, tôi không tơ hào muốn đáp trả gì với “dì út”, vì lúc đó tôi nghĩ yêu một thiếu nữ đã là tội, yêu một nữ tu tội sẽ tăng gấp đôi.

Tình sử thứ hai do cháu gái ruột của cha sở Cao Đăng tên V. viết nên trong đời tôi. Cô V. không đẹp lắm nhưng khá hào nhoáng và lộng lẫy, nghĩa là nhan sắc gây chú ý với ai thoát nhìn. Cha sở cho cô cháu gái làm nghề giáo viên tiểu học này ở ngay trong phòng lờ (3) nhà xứ, để dạy học lớp Năm trường Tiểu học của họ đạo. Lúc đầu cô V. tỏ ra nghiêm nghị có phần lạnh nhạt với tôi; về sau tiến tới gần gũi dần, tiến đến trao đổi vài câu ngắn, dần dà đi đến lần la lên phòng tôi nói chuyện khi cha sở đi vắng, khi nhà bếp đóng cửa ngủ. Sở dĩ tôi biết được cô V. yêu tôi là qua việc cô tâm sự đời mình và nói bóng nói gió xa xôi. Một đêm mưa kia, khi gió lạnh đột nhiên quất mạnh và ùa vào phòng, cô V. nhảy ào vào lòng tôi, vừa ôm lấy tôi miệng vừa kêu lên:

- Em lạnh quá thầy ơi! Em sợ quá thầy ơi!

Tôi không kịp phản ứng và cũng chẳng biết phản ứng ra sao, tiện tay ôm luôn cô ấy trong lòng. Rất lâu mà cô ấy không lui ra. Tuy vậy đó không phải là mối tình của tôi, vì tôi luôn nghĩ đây là cháu ruột kêu cha sở bằng chú, lém phéng có mà chết... chìm! Sau cái vụ “săn tiện ôm

luôn” ấy tôi phải trả giá bằng nhiều lần mè nheo rất là phiền phức, nhưng vì tôi không có chủ ý tiến tới, nên tình sự này không có kết cục.

Tình sự thứ ba được viết nên trong đời tôi bởi một cô gái mà gia đình rất quen thân với nhà bếp, cô tên K. rất đẹp, hay lui tới nhà xứ nên mỗi khi gặp tôi, cô đều gửi tôi những ánh mắt vô cùng sắc bén và đầy ngụ ý. Cô cũng nhờ các cô em gái nhỏ của cô gửi cho tôi những món quà đắt tiền như cây bút máy, chiếc radio nhỏ, lọ nước hoa... Vì đây là một cô gái đẹp nhất nhì trong họ đạo (cánh thanh niên hóng chuyện thường râm ran bầu chọn như thế), cho nên tôi chú ý nhiều nhất, có cả đem lòng thương yêu nữa. Bốn năm sau khi tôi đang ở đại chủng viện học cho xong thần học thì một hôm cô K. đến thăm và nói với tôi:

- Ngày mai người ta đến nhà em “cho đồ” (4). Má em hỏi thầy có định cưới em không để má em từ chối đám này và chờ đợi thầy.

Lạy Chúa! Một câu hỏi thẳng thừng thuộc loại “dễ ợt” như vậy làm tôi điên cái đầu chứ đâu phải chơi. May sao được ai mở miệng mà tôi cũng trả lời một câu “dễ ợt” không kém:

- Thầy mắc... đi tu.

Cô K. ra về, sau đó cắt phăng mái tóc thê và có chồng. Gần mười năm sau, khi tình cờ gặp lại tôi, cô nhéo tôi một cái đầu điển miệng nói:

- Ủ! Thầy mà cưới vợ là chết... với em!

Ôi! Nhiều khi nghĩ lại, tôi thấy con người tôi không đáng hoàng chút nào, trượt bên này, trầy bên nọ.

Đã vậy, ngoài ra tôi còn có một số huynh trưởng nữ Thiếu Nhi Thánh Thể lúc nào cũng dập dìu trước mặt, họ dám lập ra một “hội” lấy tên tôi mà đặt. Téo táo hết biết!

Đâu đã hết! Còn có một “băng” gồm toàn những cô gái trẻ bên Hội Con Đức Mẹ luôn giống như là “fan” (5) ủng hộ tôi hết mình.

Nói chung, tôi rất thích địa vị mình lúc đó, nhưng có một điều may duy nhất cứu tôi, đó là tính nhát gan; tính ấy cho tôi không làm gì quá đáng, cũng không ngả bên nào, không tỏ ra mặn mà với cô gái nào, vậy nên lắm lúc thấy mình như làm xiếc đi trên dây, ăn nói nhìn trái ngó phải, đứng đi luôn nhắm trước nhìn sau, nhiều lúc thấy khó kinh khủng! Nhưng “mệt” thì có “mệt”, thích thì vẫn thích vì thấy mình hơi đào hoa. Có biết đâu chính lợi thế đó đã hại tôi sau này một “cú” rất lớn, và di căn đến cả cuộc đời.

...

Cô gái mò côi nấu bếp lại lên phòng tôi khóc nữa.

Có lúc tôi muốn ngồi dậy hỏi cho ra lẽ, nhưng tôi lại nhát sợ, khi nghĩ rằng hỏi sẽ thêm lời thôi ra vì tôi đã mơ hồ biết cô gái làm mọi chuyện như thế là do yêu tôi.

Ban ngày, khi tôi xuống bếp ăn cơm lúc vắng cha sở, cô gái dọn ăn cho tôi thường hay trao cho tôi những tia mắt tha thiết, có lúc đăm đũa như muốn thốt thành lời, đôi lúc cô gái tên Hoa này còn đi sát vào người tôi, thậm chí không ít lần cố tình để đôi gò bồng đảo tròn lẳn và căng cứng của cô cọ vào người tôi, khiến tôi nóng ran cả người.

Tất cả những chuyện trên tôi không hề kể cho cha sở An Biên, vì tự thấy mình có thể giải quyết được hay do cảm thấy thích thú không biết! Có ngờ đâu, sau này tôi mới hay, đó là những đòn bẫy, là những mưu ma chước quỷ thâm độc của ông mặt đẹp hay của bè cánh Ông Lục Lượng nói chung. Nghĩ lại, nếu tôi khôn ngoan thì đã kể ra hết cho cha Luca, hẳn ngài sẽ chỉ cách cho tôi đối phó, đằng này tính kiêu ngạo kèm theo sự khoái trá, niềm hãnh diện hão huyền vì thấy đàn bà con gái cuốn theo mình; tính kiêu ngạo và lòng hướng chiều sai trái đó đã làm tôi u mê tăm tối. Thật! Tội lỗi và sự xấu đều theo con đường ấy mà đến chứ chẳng đâu xa khó hiểu!

Thật vậy, nếu tôi trình bày hết cho cha sở Luca, hẳn ngài sẽ chỉ cho tôi rằng, trong khi tôi đề phòng sự tấn công ở phương diện ma quỷ ẩn trong hành tung đáng ghê sợ thì tôi bỏ ngỏ ma quỷ

ấn trong những hình dạng đẹp đẽ, mê ly và hấp dẫn. Mỗi người ma quỷ có cách cảm dỗ riêng, cha sở Luca khác với tôi. Tôi chỉ là một chú bé mới lớn háo thắng, mơ mộng, nhẹ dạ... những mưu chước dành cho tôi không thể nào như những mưu chước dành cho cha Luca, một vị chân tu sùng sỏ... được!

Hình như trong thời gian đó, có một lần cha Luca kể tôi nghe tiếp chuyện Ông Lục Lượng xưng tội.

Cha Luca kể:

Ông ta nói với tôi:

- Chúng ta đã rất thành công khi làm cho một nữ tu trọng tuổi phải ra đi khỏi nhà dòng vĩnh viễn.

Tôi hỏi chuyện ấy xảy ra ở đâu thì Ông ta trả lời:

- Ở gần đây thôi! Chúng ta xúi giục một người đàn ông xin vào làm vườn cho một cộng đoàn gồm ba nữ tu. Ba năm sau, không phải nữ tu trẻ nhất trong cộng đoàn, mà chính nữ tu lớn tuổi nhất, đứng đầu cộng đoàn, đã xách gói theo người đàn ông đó, cả hai trốn đến thị trấn CD. lập nghiệp.

Tôi hỏi:

- Sao các ông ác quá vậy?

Ông Lục Lượng cười trả lời:

- Đó là việc của Chúng ta, là bản tính của Chúng ta, không ai có thể trách Chúng ta được!

Tôi hỏi:

- Các Ông đã làm cách nào vậy?

Ông ta trả lời ngay:

- Đó là cách của Chúng ta.

Ngưng một vài giây Ông ta nói tiếp:

- Chúng ta thường chỉ làm với những gì con người các ông sẵn có. Đó là lòng tự kiêu. Cũng vì chị trưởng cộng đoàn nghĩ mình không thể nào sa ngã thì lại sa ngã, trong khi đó, hai nữ tu kia vì sợ sệt, vì ý thức mình non kém nên phòng thủ... họ lại tránh được. Tính kiêu ngạo trong mỗi người đều có sẵn. Kẻ làm lớn có nhiều hơn kẻ nhỏ; giáo sĩ, tu sĩ có nhiều hơn giáo dân, nên ngạn ngữ có câu "Càng cao danh vọng càng đầy gian nan". Giáo sĩ tu sĩ thấy đầy đồng đầy, nhưng kẻ nhúng chàm (6), người sa bẫy... rất nhiều. Kẻ đang mới đạp chân xuống vũng bùn, người ngập sâu tới mắt cá chân, kẻ tới đầu gối, người tới thắt lưng hoặc đã chìm sâu không thể nào bước ra khỏi đó được...

Ông Lục Lượng có vẻ tự hào:

- Nhưng bên ngoài mấy ai thấy được điều đó, cứ tưởng tốt tất cả. Vì ai cũng có lòng kiêu ngạo. Người kiêu ngạo nhiều thì sa ngã dễ và nhiều, kẻ kiêu ngạo ít thì sa ngã ít. Chúng ta chỉ lợi dụng vào tính kiêu căng thôi cũng đủ! Đâu cần làm gì nhọc công! Con người các ông dở tệ! Vậy mà lúc nào cũng cứ lên mặt với nhau!

Tôi kêu lên:

- Chúa Giêsu! Cứ theo ông nói thì con người sa ngã rất nhiều?

Ông Lục Lượng đáp:

- Phải! Ai càng kiêu ngạo càng sa ngã mau chóng và thâm lạm thật sâu. Trong bảy mối tội đầu, tội kiêu ngạo đứng hàng đầu. Nó làm ung hoại tất cả dù đã đạt tới mức độ ông thánh bà thánh. Chính Chúng ta đã bị vùi dập cũng bởi kiêu ngạo, nên Chúng ta hiểu hơn ai hết.

Tôi nói:

- Thôi! Tôi biết rồi! Ông nói đúng! Một khi kiêu ngạo đã trở thành trạng thái thì sự sa ngã cũng là trạng thái. Sa ngã trong sự kiêu ngạo và sa ngã trong hàng lô hàng lốc các thứ tội hệ

lụy. Ôi ghê gớm thật!

Thật ra lúc đó tôi chưa thông hiểu những gì cha Luca kể lại. Sau này tôi mới rõ thì đã quá muộn.

Có điều khi nghe cha Luca kể, tôi lấy gương vị nữ tu trưởng cộng đoàn sa ngã làm bài học cho mình, nhưng tôi chưa có kế sách gì riêng cho mình mà cứ lần lữa mãi.

Sa ngã trong kiêu ngạo là để mình rơi vào hố kiêu ngạo. Khi rơi vào đó thì không còn thấy gì được nữa, tiếp tục sa vào những thứ tội khác mà không hề hay biết. Sau này tôi mới biết điều này và về sau tôi mới biết người sa ngã trong kiêu ngạo khó biết mình, đó chính là mối hiểm nguy cực lớn. Kiêu ngạo giống như vi trùng trong cơ thể, hay giống như vi-rút trong máy tính... chúng tỏa ra khắp cơ thể khiến mọi bộ phận trong con người đều bị nhiễm.

Chính vì kiêu ngạo nên tôi coi khinh hết những cám dỗ của bản năng, tự cho mình là thanh niên đào hoa, tự cho mình được hai cha sở tin tưởng, được học ở cha Luca nhiều bài học, được hiểu biết hơn người, nhất là tự cho mình là thành phần ưu tú trong xã hội, giữa giáo dân... Chính vì sa ngã trong kiêu ngạo, tôi rơi dần sa ngã trong những nếp nghĩ, từ đó khinh thường cả những gì mình có thể sa ngã. Tôi tuốt hết dốc này đến dốc nọ, và sẽ đi đến đâu nếu không có những biến cố trong đời xảy ra kéo tôi lại.

(1) *Úc: ngược.*

(2) *Mớ là nói thành tiếng trong khi đang ngủ.*

(3) *Phòng lờ: một góc xếp nhỏ, lệch tầng.*

(4) *Cho đồ là từ bình dân gọi đàn trai đến nhà đàn gái hỏi vợ mang theo đồ sính lễ.*

(5) *Fan: tiếng Anh nghĩa là cái quạt, người ủng hộ, người hâm mộ, người say mê.*

(6) *Nhúng chàm: nghĩa bóng là phạm tội.*